

РЕШЕНИЕ

№ 1387

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 07.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11381** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 30а, ал.3 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ).

Образувано е по жалба на Д. К. Ч., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [жк], 325, вх. 1, ет.3, ап.5 против Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) № 23 – VI-230117 от 17.11.2023г., издадена от началник сектор „Охранителна полиция“ при Първо районно управление - Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 42 от ЗООРПСМ, му е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Конкретно се твърди, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и при липса на мотиви. Жалбоподателят твърди, че е бил на организиран протест, разрешен от Столична община, а не на спортно събитие – футболния мач между България и У.. Излага доводи за неправилна правна квалификация в обжалваната заповед. Моли съда да я отмени. Не се претендират разноски от страна на жалбоподателя.

Ответникът началник сектор „Охранителна полиция“ при Първо районно управление - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), изпраща цялата преписка по издаване на оспорения административен акт. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд-София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на акта в законоустановения 3-дневен срок по чл. 30а, ал.3 от ЗООРПСМ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е ДОПУСТИМА.

Обжалваната Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 23 – VI-230117 от 17.11.2023г., е издадена за това, че на 16.11. 2023г. в [населено място], по време на провеждане на футболна среща между отборите на Република България и Република У. на Национален стадион „В. Л.“ с адрес [населено място], [улица] начален час 19:00 часа, около 19:20 часа Д. К. Ч. участва в масови безредици и предизвиква сбиване и хвърлял различни предмети спрямо полицейски служители пред храм-паметник „С. С.“. В заповедта деянието е квалифицирано като противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на ЗООРПСМ и не съставлява престъпление по НК. Посочено е, че с действията си жалбоподателят е нарушил чл. 21, т.10 от ЗООРПСМ, поради което на основание чл. 42, вр.с чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ и във вр.с чл.22 от ЗАНН му е наложена ПАМ „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година“, на основание чл. 41, т.1, във вр.с чл. 30, ал.1, т.1, пр.2 във вр.с чл. 21, т.8 от ЗООРПСМ.

От събраните писмени доказателства е установено, че на 17.11.2023г. е издаден акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № VI-33 за посоченото в заповедта деяние (л.21 от делото), в който жалбоподателят е възразил, че не е съгласен с наложеното му наказание и не е участвал в масови безредици.

С наказателно постановление (НП) №VI-33/2023г. (л.22) на Д. К. Ч. за извършеното нарушение, на основание чл. 53, ал.1 и чл. 25, ал.1 от ЗООРПСМ, е наложено наказание глоба в размер на 1000лв.

Като част от административната преписка е приложена и Заповед за задържане на лице за срок от 24 часа, с рег. № 225р-44003/16.11.2023г., от която се установява, че на 16.11.2023г. в 19:20 часа Д. К. Ч. е бил задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 01-РУ- СДВР за проверка по извършено престъпление във връзка с чл.21, т.10 от ЗООРПСМ.

Приложена е и докладна записка относно задържано лице (л.24), според която около 19 часа в [населено място], в градинката до храм „Св. С.“ е забелязана група лица, нарушаващи обществения ред, предизвиквайки масово сбиване и хвърлящи различни предмети по полицейските служители. Задържан и установен бил Д. К. Ч., който бил транспортиран до МБАЛ „Пирогов“ и след преглед бил транспортиран и задържан в 01 РУ-СДВР.

В протокол за писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ от 16.11.2023 (л.25), около 19:20 часа в градинката пред храм „Св. С.“ в [населено място] имало група от хора, които грубо нарушавали обществения ред, хвърляли камъни, твърди предмети, стъклени бутилки по служителите на МВР. От групата бил задържан Д. К. Ч..

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорената Заповед е издадена от некомпетентен орган.

Съгласно чл. 30, ал.1 от ЗООРПСМ началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице издава наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21т. 1-10.

В случая заповедта е издадена от Д. Г. Д., на длъжност началник сектор „ОП“ при Първо РУ – СДВР. По делото не са представени доказателства издателят на заповедта да е упълномощен от началника на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението, въпреки изрично дадените в тази връзка указания от съда с определението за насрочване на делото. В представените от ответника писмени бележки също се твърди, че заповедта е издадена от началник отдел „Охранителна полиция“ при 01 РУ –СДВР и липсват данни за оправомощаване.

Следователно оспорваната заповед е издадена от некомпетентен орган. За да е законосъобразен, административният акт трябва, на първо място да е издаден от компетентен орган – и по материя, и по място, и по степен. В мотивите на т. р. No 2/1991 г. на ОСГК на ВС, В. съд обобщава, че „всяка некомпетентност води до нищожност“. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, в това число и на ВАС. Издаденият от некомпетентен орган административен акт страда от съществен, основен порок, който го лишава от същността му на властническо волеизявление, поради което не може да произведе целените правни последици. На основание чл.172, ал.2 от АПК съдът следва да обяви нищожността на оспорената заповед.

След като констатира нищожността на обжалваната заповед, съдът не следва да проверява дали са изпълнени останалите предпоставки за законосъобразност, предвидени в чл.146, т.205 от АПК, тъй като нищожният административен акт не поражда правни последици.

Въпреки това, за пълното следва да се отбележи, че в хода на производството по издаване на заповедта съдът не констатира допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените. Спазени са законово установените процесуални изисквания, съставен е АУАН. АУАН се съставя по реда и правилата на ЗАНН, и представлява основание за издаване на НП. В този смисъл процедурата по издаване на АУАН предхожда издаването на НП, с което тази административно-наказателна процедура приключва и по нейната законосъобразност компетентен да се произнесе е друг съд, при обжалване на НП. Процедурата по издаване на заповедта за ПАМ следва правилата на АПК за издаване на административните актове и не представлява административно-наказателна процедура.

В чл.30 ал.1 т.1 от ЗООРПСМ е предвидено в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице да издаде кумулативно: наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. Предмет на обжалване в настоящото производство е заповедта за налагане на ПАМ.

В случая е налице противоречие в правното основание за налагане на ПАМ, посочено в мотивите и в диспозитива на оспорваната заповедта. В мотивите е посочено, че с описаните действия Д. К. Ч. виновно е нарушил чл. 21, т.10 от ЗООРПСМ, а в

диспозитива е посочено, че ПАМ се налага на основание чл. 21, т. 8 от ЗООРПСМ. Съгласно чл. 21, т.8 от ЗООРПСМ, противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се в: отправянето на ругатни, други неприлични изрази, жестове и поведение, които са особено вулгарни, както и изрази и скандирания, насаждащи омраза на расова, етническа или религиозна основа. А в т.10. изразяващи се в: предизвикване или участие в сбивания. Това противоречие съдът намира за съществено, тъй като сериозно пречатства правото на защита на наказаното лице.

От друга страна, от събраните по дело доказателства безспорно е установено, че жалбоподателят се е намирал пред храм-паметника „Св. С.“ в [населено място], т.е. той не е бил в спортния обект или в спортната зона, не е отивал и не се е връщал от спортния обект. Този факт не се оспорва от страните, напротив, безспорно е, че футболната среща между Република България и Република У. на 16.11.2023г. се е провеждала без публика, поради което граждани не са били допускани на спортния обект или в спортната зона, по смисъла на т. 2 от §1 от ДР на ЗООРПСМ. При това положение действията на Д. К. Ч. дори и да представляват противообществена проява, не биха могли да бъдат квалифицирани като спортно хулиганство по смисъла на чл. 21 от ЗООРПСМ, поради което заповедта е издадена и в противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Поради изложеното актът, в случай, че не бе нищожен, следваше да бъде отменен като незаконосъобразен.

С оглед изхода на спора и липсата на претенция за разноски от страна на жалбоподателя, такива не следва да се присъждат в настоящето производство.

Водим от горното и на основание чл.146, т.1, във вр. с чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 23 – VI-230117 от 17.11.2023г., издадена от началник сектор „Охранителна полиция“ при Първо районно управление - Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: